

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. T.**, bytem „X“, zastoupené Mgr. Ing. Pavlem Kostrhunem, advokátem, se sídlem Zborovská 1760/3, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a Krajský živnostenský úřad**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2012, č.j. 2498/SČaKŽÚ/2012-3, JID: 136356/2012/KUUK,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2012, č.j. 2498/SČaKŽÚ/2012-3, JID: 136356/2012/KUUK, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7.8.2012, č.j. MMCH/35517/2012/393, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se měla dopustit tím, že dne 11.1.2012 kolem 15:00 hod. na chodbě domu č.p. 4553 v ulici Krokova v Chomutově strčila do V. J. (roč. nar. „X“) tak, že upadl ze schodů, čímž mu způsobila lehké zranění, za což byla žalobkyni dle ustanovení § 49 odst. 2 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 200,- Kč, jakož i povinnost uhradit dle ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně se současně domáhala i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukázala na skutečnost, že tento správní orgán se dostatečným způsobem nezabýval posouzením, zda výpověď poškozeného, tj. V. J., a jeho družky M. B. vzájemně korespondují, a to zejména s ohledem na výpověď této svědkyně. Dle žalobkyně totiž svědkyně při jednání uvedla, že viděla poškozeného ležet, a to na schodech, a teprve poté se zvedl a došel do mezipatra, což však nekoresponduje s výpovědí poškozeného. Poškozený měl dle žalobkyně uvést, že v okamžiku, kdy se potkali na schodišti širokém cca 90 cm, to měl pouze dva schody na podestu. Poškozený současně nesl dvě plné nákupní tašky. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na to, že poškozený je větší postavy, takže v případě jakéhokoliv střetu a následném pádu by musel spadnout dolů ze schodiště anebo přímo do mezipatra, pokud by se přetočil, jak uvedl při jednání. Svědkyně ohledně této události však uvedla, že poškozeného viděla ležet na schodišti dva schody před odpočívadlem. Pakliže by poškozený skutečně dopadl na schodiště dva schody před podestou, dle žalobkyně by střet musel proběhnout v dolní části schodiště. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně výpovědi poškozeného a svědkyně za nesouladné.

Žalobkyně dále uvedla, že s ohledem na její tělesnou konstrukci, neboť je drobné postavy, a hmotnost poškozeného odhaduje přibližně na 90 – 100 kg, se jeví jako velmi nepravděpodobné, aby poškozeného při její drobné postavě mohla srazit takovým způsobem, jenž byl prezentován poškozeným. Žalobkyně je přesvědčena, že střetnutí, pokud by se skutečně stalo, jak ho popsal poškozený, by nutně muselo vést k jejímu pádu, a to zejména v návaznosti na robustní postavu poškozeného.

Dle žalobkyně se správní orgán I. stupně a následně i žalovaný dostatečně nevypořádali se skutečností, že zranění poškozeného se sice projevilo ihned po střetnutí, přesto však poškozený neváhal vyjet na jízdním kole, kdy s ohledem na tuto skutečnost není vyloučeno, že jeho zranění mohlo být způsobeno při této činnosti či kdykoliv později.

Žalobkyně v žalobě rovněž poukázala na to, že sousedské vztahy s poškozeným jsou komplikované, neboť tento, pokud někdo nesouhlasí s jeho názorem, je agresivní, obviňuje jej a napadá. Žalobkyně v tomto směru vyslovila tezi, že problematické sousedské vztahy mohly zapříčinit, že poškozený za účelem jejího poškození uvedl nepravdu.

Žalobkyně v žalobě dále zmínila, že jak předvolání k jednání o přestupku, tak dokonce rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo řádně doručeno jejímu právnímu zástupci v souladu s ustanovením § 20 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale bylo naopak doručeno na soukromou adresu advokátního koncipienta. Zmíněné rozhodnutí nebylo ani doručeno do datové schránky právního zástupce žalobkyně dle ustanovení § 19 správního řádu. K tomuto žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice při doručování pochybil, nicméně tato skutečnost dle žalovaného nemá vliv na běh lhůt, pokud se účastník s rozhodnutím správního orgánu I. stupně seznámil. Žalobkyně je však i přes vyjádření žalovaného přesvědčena, že doručování bylo nezákonné, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno postupem dle ustanovení § 20 odst. 6 správního řádu, a ani postupem dle ustanovení § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), kde je stanoveno, že pokud to umožňuje povaha dokumentu, a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba svou datovou schránku, orgán moci veřejné doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky.

Žalobkyně v závěru žaloby ještě poukázala na to, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jako den spáchání přestupku uveden den 11.1.2011. Z této okolnosti,

jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 7.8.2012, žalobkyně dovozuje, že správní řízení mělo být zastaveno, neboť v době vydání předmětného rozhodnutí uplynul od spáchání přestupku více než jeden rok, a přestupek již proto nelze projednat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti má žalobkyně za to, že žalovaný porušil jeho povinnosti zabývat se svědomitě a odpovědně každou věcí, když v rozporu s ustanovením § 4 správního řádu spolehlivě nezjistil stav věci. Z tohoto důvodu nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání těchto rozhodnutí, protože je napadené rozhodnutí nutno považovat za vydané v rozporu se zákonem a obecně závaznými právními předpisy. Vzhledem k těmto skutečnostem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu šetření a zároveň, aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě nejdříve zrekapituloval, z jakých skutečností v řízení o přestupku vycházel správní orgán I. stupně před vydáním samotného rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití. K samotnému odvolacímu řízení žalovaný sdělil, že po přezkoumání spisového materiálu dospěl k názoru, že žalobkyně se předmětného přestupku nepochybně dopustila, když jejím jednáním byly naplněny formální i materiální znaky přestupku. Žalovaný proto odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K námitkám žalobkyně, jež byly předestřeny v žalobě, žalovaný uvedl, že jsou zcela irelevantní. Dle žalovaného je totiž z předloženého správního spisu zřejmé, a to zejména z úředního záznamu o podání vysvětlení na Policii České republiky ze dne 18.1.2012, že žalobkyně se k věci nechtěla vyjadřovat, když se vyjádřila pouze v tom smyslu, že se věci nezakládají na pravdě, a že se dále odmítá vyjádřit. Obdobně se vyjádřil i její přítel Ing. L. N. Žalobkyně svou verzi události sdělila na Policii České republiky až dne 27.3.2012, tj. po zahájení úkonů trestního řízení. Žalovaný je rovněž toho názoru, že v neprospěch žalobkyně vyznívá i lékařská zpráva ze dne 30.1.2012, jež je součástí správního spisu.

Dle žalovaného nelze ani souhlasit s argumentací žalobkyně ohledně rozdílné tělesné konstituce žalobkyně a poškozeného. Žalovaný totiž na základě samotné výpovědi žalobkyně dospěl k závěru, že žalobkyně předpokládala, že jí poškozený uhne, protože musel vědět, že má dole kočárek, takže běžela ze schodů dosti razantně bez ohledu na jakýkoliv následek. Její teorii, že poškozeného při její stíhlé postavě nemůže srazit, považuje žalovaný za mylnou, neboť žalobkyně předpokládala, že starší člověk, který stoupá do schodů a v každé ruce ještě nese plnou nákupní tašku, jí uhne. Žalovaný rovněž považuje za irelevantní názor žalobkyně, že starší osoba stoupající po schodech musí po střetu s jinou osobou jdoucí po schodech naopak směrem dolů spadnout dolů ze schodiště či přímo do mezipatra. Dle žalovaného totiž žalobkyně nevzala v potaz, že starší osoba může mít zdravotní problémy spojené s jejím věkem, kdy do schodů stoupá obtížněji než mladý člověk, který běží po schodech směrem dolů a působí intenzivnější silou na stoupající protějšek. A to zvláště za situace, kdy žalobkyně pospíchala po schodech směrem dolů, a zcela pravděpodobně nehodlala zastavit nebo se zabývat tím, zda zůstane stát na podestě. Žalobkyně dle žalovaného naopak zcela vědomě letěla dolů ze schodů, což sama potvrdila tím, že dle jejího vyjádření poškozený přece musel vědět, že pospíchá, neboť má dole kočárek. Žalovaný uzavřel, že k pádu zjevně došlo po zavadění žalobkyně o nákupní tašku, kterou poškozený držel v levé ruce, kdy se poté následkem pádu tzv. „přetočil“ na pravou ruku, do které se uhodil.

Žalovaný dále uvedl, že řešení problematických sousedských vztahů nebylo podstatou předmětného řízení. Žalovaný přesto nad rámec této skutečnosti podotkl, že nepovažuje za pravděpodobné, že by se poškozený tímto způsobem snažil žalobkyni pošpinit. Žalovaný tento

závěr především dovozuje z okolnosti, že z lékařské zprávy vyplývá, že ke zranění pravé ruky došlo pádem na pravou ruku. Naražená ruka dle žalovaného do rána otekla, celou noc bolela, a proto musel poškozený vyhledat lékaře. Poté šel věc poškozený nahlásit na Policii České republiky, což je dle žalovaného celkem pochopitelné s ohledem na to, že se žalobkyně měl problémy již v dřívější době.

Žalovaný v závěru svého písemného vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považuje za nezbytné se nejdříve před meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí vypořádat s námitkou žalobkyně ohledně prekluze lhůty k vydání rozhodnutí.

Dle ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona platí, že *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 25.1.2007, č.j. 6 As 56/2004-68, nebo ze dne 23.4.2010, č.j. 5 As 10/2010-75) je nezbytné, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty. Tento závěr pro aplikační praxi znamená, že nestačí, aby v prekluzivní lhůtě bylo toliko rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale aby toto rozhodnutí rovněž nabylo právní moci.

Žalobkyně v žalobě namítla, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že přestupek byl žalobkyní spáchán dne **11.1.2011**, přičemž toto rozhodnutí bylo vydáno dne **7.8.2012**, tj. více než jeden rok ode jeho spáchání. Z této skutečnosti žalobkyně dovodila, že předmětné řízení mělo být dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona zastaveno, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

V důsledku uplatněné námítky prekluze, na níž byl žalovaný upozorněn v žalobě, žalovaný následně správnímu orgánu I. stupně nařídil, jak je uvedeno v jeho vyjádření k žalobě ze dne 15.4.2013, č.j. 34/LP/2013, JID: 51063/2013/KUUK, aby opravným usnesením vydaným v souladu s ustanovením § 70 správního řádu opravil chybu v přepisu data spáchání přestupku, neboť z celého spisového materiálu je zřejmé, že se jedná o chybu v přepisu, kterou lze právě zhojit vydáním opravného usnesení.

Dle ustanovení § 70 správního řádu platí, že správní orgán, který rozhodnutí vydal, usnesením provede opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Institut opravy zřejmých nesprávností lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení správního řádu měnil obsah rozhodnutí. Takovýto postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 11.3.2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tj. opravy méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel atd.

Po prostudování předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byl pokyn žalovaného, aby správní orgán I. stupně postupem dle ustanovení § 70 správního řádu opravil ve výroku jeho rozhodnutí datum spáchání přestupku žalobkyní ze dne 11.1.2011 na 11.1.2012, zcela souladný a správný s relevantní právní úpravou. Ze všech listin založených ve správním spisu je totiž evidentní, že ke spáchání přestupku skutečně došlo dne 11.1.2012, a nikoliv dne 11.1.2011, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z tohoto důvodu je tedy uvedení data 11.1.2011 nezbytné pokládat za zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž předmětná nesprávnost je v kontextu celého správního spisu patrná na první pohled. S přihlédnutím k této skutečnosti nemůže být proto sporu o to, kdy ke spáchání přestupku ze strany žalobkyně opravdu došlo, neboť na základě listin obsažených ve správním spise je dostatečně podložen závěr žalovaného, od něhož se soud nemá žádný legitimní důvod odchýlit, že ke spáchání přestupku došlo dne **11.1.2012**.

Pakliže ke spáchání přestupku došlo dne 11.1.2012, přičemž rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 15.10.2012 (viz vytištěná doručenka z informačního systému datových schránek o doručení napadeného rozhodnutí právnímu zástupci žalobkyně, jež je založena ve správním spisu), je zjevné, že přestupek byl správními orgány pravomocně projednán před uplynutím prekluzivní (jednoroční) lhůty dle ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Vzhledem k této skutečnosti tudíž správním orgánům obou stupňů nevznikla žádná povinnost správní řízení o přestupku z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona zastavit.

S ohledem na shora zmíněné skutečnosti lze uzavřít, že námitka žalobkyně ohledně uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, pročež správní řízení mělo být zastaveno, není nikterak důvodná.

Po vypořádání se s námitkou žalobkyně ohledně uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku je dle soudu nutné se dále vypořádat s námitkou tvrzené nezákonnosti doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu platí, že *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*

Dle ustanovení § 20 odst. 6 správního řádu rovněž platí, že *písemnost určenou advokátu, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, mohou přijmout také advokátní koncipienti nebo jiní jeho zaměstnanci. Vykonává-li advokacii společně s jinými advokáty,*

může být písemnost, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, odevzdána též těmto advokátům, jejich advokátním koncipientům nebo jiným jejich zaměstnancům. Jestliže advokát vykonává advokacii jako společník veřejné obchodní společnosti, mohou písemnost určenou advokátu, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, přijmout rovněž ostatní společníci této společnosti, advokátní koncipienti nebo jiní její zaměstnanci. Pro doručování písemnosti notáři, soudnímu exekutorovi a jiné osobě, která poskytuje právní pomoc podle zvláštních zákonů, platí věta první až třetí přiměřeně. Ustanovení o doručování právníkům osobám (§ 21) platí pro doručování písemnosti advokátovi, notáři, soudnímu exekutorovi a jiné osobě, která poskytuje právní pomoc podle zvláštních zákonů, obdobně.

Dle ustanovení § 17 zákona o elektronických úkonech platí, že umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.

Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 Afs 148/2008-73, uvedl, že je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.“).

V souzené věci žalobkyně namítla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno jejímu právnímu zástupci, ale advokátní koncipientce jejího právního zástupce, a to ještě na její soukromou adresu, pročez žalobkyně nepovažuje doručení tohoto rozhodnutí za řádné, resp. za zákonné.

Po seznámení se s obsahem správního spisu soud konstatuje, že v tomto konkrétním případě opravdu došlo k porušení relevantních ustanovení týkajících se doručování písemností zástupci účastníka ve správním řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla již v řízení před správním orgánem I. stupně na základě generální plné moci ze dne 5.6.2012, jež je založena ve správním spise, řádně zastoupena Mgr. Ing. Pavlem Kostrhunem, advokátem, mělo být vyhotovené rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle ustanovení § 34 odst. 2 a dle ustanovení § 19 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 17 zákona o elektronických úkonech výhradně doručováno právnímu zástupci žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně je advokát, tudíž má přímo ze zákona o elektronických úkonech zřízenou datovou schránku, a proto mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být doručováno do jeho datové schránky. V dané věci však správní orgán I. stupně tímto zákonem předjímaným způsobem nepostupoval, neboť rozhodnutí tohoto správního orgánu bylo na místo právnímu zástupci žalobkyně doručeno jeho advokátní koncipientce (Mgr. Evě Kostrhunové) na její soukromou adresu. V důsledku

této skutečnosti musel soud uvážit, zda shora popsané porušení ustanovení o doručování písemností mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle soudu je ze správního spisu zřejmé, že právní zástupce žalobkyně, jemuž mělo být vyhotovené rozhodnutí správního orgánu I. stupně správně doručeno, byl s doručenou písemností, tj. s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, i přes zmíněné porušení ustanovení o doručování písemností právnímu zástupci ve správním řízení prokazatelně obeznámen. Tato skutečnost je dle soudu jednoznačně patrná z toho, že právní zástupce žalobkyně v zákonné lhůtě prostřednictvím datové schránky podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, kde právní zástupce žalobkyně kromě jiného argumentoval tím, že dotyčné rozhodnutí mu, jakožto právnímu zástupci žalobkyně, nebylo správním orgánem I. stupně řádně, tj. předepsaným způsobem, doručeno.

Pakliže se rozhodnutí správního orgánu I. stupně objektivně dostalo do rukou právního zástupce žalobkyně, který měl možnost se s obsahem tohoto rozhodnutí seznámit a reagovat na něho v zákonem stanovené lhůtě podáním odvolání prostřednictvím datové schránky, což se prokazatelně stalo, není dle soudu žádného rozumného důvodu se domnívat, že nedodržení zákonem stanovené formy doručování písemností mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samotné ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Soud je v této souvislosti totiž přesvědčen, že zákonná práva mohla žalobkyně při podání odvolání uplatnit.

Správnost úvahy zmíněné v předchozím odstavci, tj. že nedodržení formy doručování nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, je dle soudu dále podepřena tím, že dle ustanovení § 20 odst. 6 správního řádu může písemnost určenou advokátovi, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, přijmout také advokátní koncipient. V tomto případě, jak již bylo opakovaně uvedeno, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno advokátní koncipientce právního zástupce žalobkyně, přičemž tato advokátní koncipientka ve správním řízení vedeném před správním orgánem I. stupně na základě substituční plné moci ze dne 5.6.2013 nejméně dvakrát zastupovala právního zástupce žalobkyně při ústním jednání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo sice v rozporu s příslušnými právními předpisy doručeno nesprávnému adresátovi, nicméně ve světle předestřených skutečností nelze dle soudu přehlédnout významnou skutečnost, že předmětné rozhodnutí bylo doručeno osobě, jež byla s projednávanou věcí v důsledku vykonávání koncipientské praxe prokazatelně seznámena. Nadto se jedná o osobu, o které platí, že pokud by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo řádně doručováno právnímu zástupci žalobkyně, byla by tato osoba stejně *ex lege* oprávněna takovouto písemností bez dalšího převzít. Tyto skutečnosti dle soudu nemohou nijak zastříť fakt, že dotyčné rozhodnutí bylo doručováno chybně. Nicméně v jejich souhrnu snižují míru závažnosti porušení právních předpisů týkajících se doručování písemností, a proto v konečném důsledku toto porušení dle soudu nemohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé.

V návaznosti na výše uvedené lze uzavřít, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo sice doručováno vadně, tj. řízení před správními orgány bylo stíženo vadou, nicméně tato vada dle soudu nepředstavuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a proto soud námitku žalobkyně ohledně nezákonnosti doručení tohoto rozhodnutí neshledal jako důvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle žalobkyně se správní orgán I. stupně v jeho rozhodnutí dostatečným způsobem nezabýval posouzením, zda výpověď poškozeného a svědkyně spolu vzájemně korespondují. Žalovaný se dle žalobkyně dále neměl dostatečně vypořádat se skutečností, že zranění poškozeného se

projevilo ihned po střetnutí, přesto poškozený neváhal vyjet na jízdním kole, kdy s ohledem na tento fakt není dle žalobkyně vyloučeno, že jeho zranění mohlo být způsobeno při této činnosti či kdykoliv později.

V ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu je mimo jiné stanoveno, že *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

Z citovaného ustanovení správního řádu pro odvolací orgán vyplývá neopomenutelná povinnost zabývat se námitkami uplatněnými v odvolání. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela seznatelné, že žalovaný argumentaci žalobkyně v tomto bodě považuje za irelevantní. Žalovaný prohlásil, že nesouhlasí s vyjádřením žalobkyně, že v případě tohoto střetu musel poškozený, buď spadnout dolů ze schodů, nebo přímo do mezipatra. Žalovaný dále uvedl, že poškozený po střetu s žalobkyní upadl na schody, tj. neupadl dolů po schodech a ani do mezipatra, přičemž si pohmoždil pravou ruku, z čehož pak logicky vyplývá, že výpověď poškozeného, že po střetu upadl na schody, a výpověď svědkyně, že poškozeného po pádu viděla na první části schodiště, tj. dva schody před mezipatrem, nemohou být ve vzájemném nesouladu.

Pokud se týká jízdy na kole, soud je toho názoru, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil závěr o jednoznačné souvislosti mezi jednáním žalobkyně a zraněním poškozeného.

Soud má proto z výše uvedených důvodů za to, že nelze přisvědčit námitce žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v obou zmiňovaných případech se žalovaný k uplatněným námitkám vyjádřil v takovém rozsahu, který je třeba považovat za dostatečný z hlediska toho, aby takové rozhodnutí bylo následně přezkoumatelné v rámci správního soudnictví.

Soud po vypořádání se shora zmíněných námitek následně přistoupil k meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu platí, že *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu rovněž platí, že *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona se *přestupku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.*

Podle ustanovení § 4 odst. 1 přestupkového zákona též platí, že *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, byly za stěžejní důkazy považovány výpovědi svědkyně, poškozeného a žalobkyně, jakož i lékařská zpráva ze dne 30.1.2012, č.j. KRPÚ-10832/PŘ-2012-040311 (dále jen „lékařská zpráva“).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7.8.2012 se konalo ústní jednání, kdy žalobkyně do protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 7.8.2012, č.j. MMCH/35517/2012-393 (dále jen „protokol“), mimo jiné uvedla, že dne 11.1.2012, když se vracela od bytu v prvním patře, kde žila se svým přítelem, potkala na schodech poškozeného, který nesl v každé ruce nákupní tašku, přičemž se jí nijak nesnažil uhnout, aby kolem něho mohla v klidu projít. Dle žalobkyně musel poškozený vědět, že pospíchá, neboť v přízemí domu nechala kočárek s jejím dítětem. Žalobkyně se s poškozeným potkala v první části schodiště, kdy poškozený šel nahoru a žalobkyně naopak směrem dolů. Žalobkyně se kolem poškozeného protáhla a nejspíše mu lehce zavadila o jednu nákupní tašku, když do poškozeného rozhodně úmyslně nestrčila. Dle žalobkyně však není rozhodně pravdou, že by poškozený spadl, neboť žalobkyně ví, že poškozený pokračoval dále po schodech směrem nahoru. Žalobkyně v přízemí domu u domovních schránek potkala přítelkyni poškozeného, tj. svědkyni. Když už posléze žalobkyně byla u kočárku, tak zaslechla, jak se poškozený a svědkyni o ní baví a vulgárně jí přitom nadávají, neboť měla strčit do poškozeného, a málem ho tak srazit ze schodů, čímž ho mohla zabít.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že poškozený do protokolu mimo jiné uvedl, že dne 11.1.2012 byli se svojí družkou (svědkyní) nakupovat. Když poškozený vešel do vchodu domu, kde bydlí, přičemž nesl dvě nákupní tašky, tak si všimnul, že v přízemí domu je kočárek žalobkyně. Když šel po schodech nahoru směrem ke svému bytu a byl pouze dva schody od podesty, viděl, že směrem dolů po schodech běží žalobkyně. Poškozený očekával, že ho žalobkyně nechá dojít na podestu, kde by kolem sebe mohli v klidu projít. Dle poškozeného však žalobkyně běžela dál po schodech směrem dolů, když přitom do poškozeného strčila. Poškozený vlivem špatného kolene upadl na pravé zápěstí, které si tímto poranil. Žalobkyně se dle poškozeného ani neohlédla. Poškozený současně ještě doplnil, že svědkyně, jelikož byla u domovních schránek, nic z tohoto střetu neviděla. Poškozený dále uvedl, že pravá ruka mu ještě ten den otekla, proto následující den vyhledal lékařské ošetření. Poškozený měl potom pravou ruku tři týdny v sádře, přičemž po jejím sejmutí musel ještě chodit na rehabilitace. Na dotaz právního zástupce žalobkyně poškozený sdělil, že dne 11.1.2012 po střetu na schodech odvezl jeho motorové vozidlo do garáže, z níž se vracel na kole, přičemž za jízdy na kole používal zdravou ruku, když poraněnou ruku měl poškozený jen lehce položenou na řídítkách.

Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že svědkyně do protokolu kromě jiného uvedla, že poškozený nesl dvě nákupní tašky. Střet poškozeného se žalobkyní svědkyně přímo neviděla, neboť v okamžiku střetu odemykala domovní schránku, a od těchto schránek není na schodiště vidět. Když byla svědkyně u těchto schránek, tak uvedla, že žalobkyně najednou přiletěla s vytřeštěnými očima. Když svědkyně šla od domovních schránek ke schodišti, uviděla, jak se poškozený zvedá ze schodiště, k čemuž ji poškozený sdělil, že do něho strčila žalobkyně. Svědkyně potvrdila, že poškozený si narazil pravou ruku, která ho celou noc bolela, pročež následující den vyhledali lékařské ošetření.

Z lékařské zprávy soud zjistil, že poškozený zranění utrpěl pádem (shožením) ze schodů na pravou ruku, přičemž si pohmoždil pravou ruku a pravé zápěstí. Z lékařské zprávy soud rovněž zjistil, že utrpěné zranění odpovídá tomu, co uvedl poškozený.

Jak bylo již shora zmíněno, k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona postačuje toliko zavinění z nedbalosti. (subjektivní stránka přestupku). Současně je nezbytné, aby byla naplněna i objektivní stránka přestupku proti občanskému soužití, tj. aby mezi protiprávním jednáním přestupce a relevantním následkem z hlediska této skutkové podstaty (ublížením na zdraví) byl příčinný vztah (kauzální nexus). Pro naplnění odpovědnosti za tento přestupek musí být především dán příčinný vztah a teprve po jeho zjištění je možno zkoumat otázku zavinění, které musí zahrnout i podstatné rysy příčinného vztahu.

Na základě předloženého správního spisu má soud za prokázané, když tato skutečnost mezi žalobkyní a poškozenou není nikterak sporná, že žalobkyně dne 11.1.2012 šla v domě, kde bydlela se svým přítelem, od jejich bytu, který se nachází v prvním patře, směrem dolů do přízemí domu, kde měla ponechán kočárek s jejím tehdy jedenácti měsíčním synem. Na schodišti uviděla poškozeného, který šel opačným směrem po schodech nahoru, když přitom nesl v každé ruce nákupní tašku. Poškozený, když viděl žalobkyni, jak jde po schodech směrem dolů, tak vzhledem k tomu, že nesl dvě nákupní tašky a byl toliko dva schody od podesty, důvodně předpokládal, že žalobkyně na této podestě zastaví, aby kolem sebe bez problému mohli projít. Žalobkyně, jak ostatně sama uvedla do protokolu, když viděla, že se jí poškozený nijak nesnažil uhnout, tak přesto pokračovala po schodech směrem dolů. Žalobkyně a poškozený se proto potkali v první části schodiště, tj. pod podestou. Žalobkyně se kolem poškozeného protáhla, když při tomto, jak sama potvrdila do protokolu, nejspíše lehce zavadila o jednu nákupní tašku poškozeného. Do tohoto okamžiku tedy není mezi žalobkyní a poškozeným ohledně popisu skutkového děje žádného rozporu. V tomto ohledu pokládá soud především za stěžejní skutečnost, že žalobkyně nepopírá, že, byť dle jejího tvrzení lehce zavadila o jednu nákupní tašku poškozeného, když žalobkyně a poškozený se současně shodují v tom, že k tomuto střetu došlo v první části schodiště před podestou.

Z výpovědi žalobkyně a poškozeného však vyplývá rozpor, jenž spočívá v tom, zda poškozený v důsledku tohoto střetu spadl či nikoliv, resp. zda mohl spadnout takovým způsobem, jak jím bylo zmíněno, aby si při tom poranil pravou ruku, resp. zápěstí, když žalobkyně do protokolu jednoznačně uvedla, že není pravdou, že by poškozený po tomto střetu spadl, neboť ví, že pokračoval po schodech směrem nahoru.

Soud na podkladě předloženého správního spisu dospěl k závěru, tj. má za prokázané, že poškozený poté, co žalobkyně zavadila o jednu nákupní tašku, kterou nesl v ruce, spadl na schody v první části schodiště před podestou, přičemž v důsledku tohoto pádu došlo ke vzniku poranění (pohmoždění) na jeho pravé ruce, resp. zápěstí. Tento závěr soudu je zejména podepřen výpovědí samotného poškozeného, kdy poškozený věrohodným způsobem popsal, jak ke střetu došlo, a na jakém místě ke střetu došlo, přičemž výpověď poškozeného se v této části shoduje s výpovědí žalobkyně. Soud v rámci této úvahy rovněž zohlednil věk poškozeného, neboť se jedná o starší osobu s datem nar. 1946, jež má zdravotní potíže s levým kolenem, která šla po schodech směrem nahoru se dvěma nákupními taškami, přičemž proti němu v opačném směru po schodech pospíchala mladá žena, jež mu zavadila o nákupní tašku. V souhrnu těchto okolností tedy není dle soudu nijak překvapivé, že poškozený v důsledku tohoto střetu spadl na schody, třebaže tento střet byl vyvolán osobou drobné postavy. Soud dále vycházel z výpovědi svědkyně, která sice předmětný střet žalobkyně a poškozeného neviděla, neboť v okamžiku tohoto střetu byla u domovních

schránek, přesto však následně, když šla od domovních schránek směrem ke schodišti, uviděla poškozeného, jak se zvedá ze schodiště, a říká, že do něho žalobkyně strčila. S výpovědi svědkyně ostatně koresponduje i výpověď samotné žalobkyně, jež potvrdila, že slyšela, jak o ní poškozený a svědkyně vulgárně hovoří z důvodu, že měla poškozeného strčit ze schodů. Předestřený závěr soudu také vychází i z lékařské zprávy, kde je jednoznačně uvedeno, že zranění poškozeného bylo způsobeno pádem ze schodů, přičemž lékařskou zprávou bylo současně potvrzeno, že způsob tohoto zranění odpovídá tomu, co ke způsobu jeho vzniku uvedl poškozený. Tyto shrnuté důkazy provedené ve správním řízení dle soudu tvoří jeden ucelený řetězec, neboť zde nejsou žádné důkazy, které by ucelený řetězec narušovaly, když výpovědi poškozeného, svědkyně, lékařská zpráva a částečně i výpověď žalobkyně se spolu vzájemně shodují a neodporují si. S ohledem výše uvedené, nepovažuje soud za důvodnou námitku žalobkyně, že pokud by ke střetu došlo způsobem, jak byl popsán poškozeným, takže by tento střet musel nutně vést i k pádu žalobkyně.

V tomto kontextu pokládá soud za nutné též připomenout, že poškozený se v rámci správního řízení rovněž vyjádřil i k jízdě na kole, kdy dle soudu věrohodně popsal, jak byl schopen s tímto druhem zranění dojet zpět od garáže na jízdním kole domů, tj. že řídil zdravou rukou, přičemž poraněnou ruku měl lehce položenou na řidítkách jízdního kola. Vzhledem k obsahu lékařské zprávy, v níž je k mechanismu vzniku zranění výslovně uvedeno, že zranění poškozeného bylo způsobeno jeho pádem (shozením) ze schodů, nemůže soud přisvědčit námitce žalobkyně, že zranění poškozeného mohlo být způsobeno při jízdě na kole či kdykoliv později.

Lze tedy uzavřít, že zranění poškozeného bylo způsobeno v důsledku střetu žalobkyně a poškozeného na schodech, tj. protiprávního chování žalobkyně. Toto zranění neboli ublížení na zdraví je třeba pokládat za relevantní následek z hlediska odpovědnosti přestupce za přestupek proti občanskému soužití. Mezi protiprávním jednáním žalobkyně a následkem tohoto jednání, tj. ublížením na zdraví poškozeného, je proto příčinný vztah, čímž je naplněna objektivní stránka daného přestupku, jakožto jeden ze znaků skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona.

Soud je rovněž povinen zkoumat, zda v tomto případě byla kromě objektivní stránky přestupku též naplněna i subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění ve formě nedbalosti. Po zhodnocení veškerých relevantních skutečností má soud za to, že jednání žalobkyně v tomto případě vykazuje znaky vědomé nedbalosti dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, tj. že žalobkyně věděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Při vědomé nedbalosti přestupce ví, že může způsobit relevantní následek z hlediska zájmu chráněného zákonem, tj. např. ohrožení lidského zdraví, ale nechce ho způsobit, ani s jeho způsobením není srozuměn. Naopak se spoléhá, že ho nezpůsobí.

V souzené věci žalobkyně věděla, resp. musela si být vědoma, jak ostatně sama potvrdila při ústním jednání dne 7.8.2012 do protokolu, že když šla po schodišti směrem dolů a potkala v opačném směru jdoucího poškozeného s dvěma nákupními taškami, jež je robustní postavy, který neučinil žádný náznak, aby kolem sebe mohli projít na schodišti, přičemž schodiště je široké přibližně jeden metr, že za těchto okolností kolem sebe nemohou bez případného vzájemného kontaktu projít, neboť schodiště pro to neposkytovalo dostatečný prostor. Žalobkyně si musela být vědoma toho, že za této situace, a to i s přihlédnutím k tomu, že poškozený je starší osoba, může při případném střetu dojít k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tj. k ohrožení lidského zdraví. Žalobkyně přesto pokračovala po schodech směrem dolů, tj. protáhla se kolem poškozeného, přičemž mu zavadila o jednu nákupní tašku, což

následně vedlo k jeho pádu na schody a k poranění pravé ruky a zápěstí, tudíž žalobkyně bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí.

Lze uzavřít, že bylo prokázáno, že ve vztahu ke složce zavinění z vědomé nedbalosti, že žalobkyně věděla, že o možnosti vzniku relevantního následku pro případ porušení nebo zájmu chráněného zákonem, jakož i zde nebyly přiměřené důvody, pro něž žalobkyně spoléhala, že porušení nebo ohrožení nezpůsobí, a tudíž v tomto případě byla naplněna i subjektivní stránka přestupku, jakožto jeden ze znaků skutkové podstaty předmětného přestupku.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobkyně nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba z tohoto důvodu není důvodná, a proto ji soud ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. prosince 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová